

DZIEŃ PIĄTY

Środa

Od pługą do duchowego przywództwa

Wprowadzenie

Jest dla mnie przywilejem móc wielbić Boga razem z wami. W ciągu tego tygodnia studiowaliśmy kwestię przywództwa. Duchowe przywództwo jest rzeczą konieczną dla ludu Bożego, aby inspirować i oddziaływać na życie innych, aby każdy był gotów podporządkować się Bożemu rozkazowi, ponieważ On jest naszym Naczelnym Wodzem.

Ellen White napisała: „Pan wzywa silnych, oddanych, poświęcających się młodych mężczyzn i kobiety, którzy staną w pierwszych szeregach, i którzy po krótkim czasie spędzonym w szkole wyruszą przygotowani, aby przekazać światu poselstwo”. Czy pamiętasz historię Elizeusza? „Elizeusz został wezwany do porzucenia pługą, aby wypełnić Boże polecenie” przekazane mu przez Eliasza.

Patrząc na powołanie i doświadczenie Elizeusza odkryjemy trzy istotne kroki w procesie przejścia od pługą do duchowego przywództwa.

I Ujawnij swoje pragnienie, aby przyjąć odpowie-

dzialność przywódcy, tym samym oddając Bogu chwałę poprzez czynienie rzeczy powierzonych Ci przez Boga w sposób właściwy.

Aby móc odejść od pługą i przejąć pałeczkę przywództwa musisz pragnąć wywyższyć Pana. 1 Krl 19:19-21 mówi nam, że po tym, jak Bóg powiedział do Eliasza, aby wyznaczył Elizeusza na swojego następcę, Eliaz „odszedł więc stamtąd i znalazł Elizeusza, syna Szafata, przy orce. Dwanaście zaprzęgów szło przed nim, a on był przy dwunastym. Eliaz podszedł do niego i zarzucił na niego swój płaszcz. Wtedy opuścił woły, pobiegł za Elaszem i rzekł: Pozwól mi pocałować mego ojca i moją matkę, a potem pójdę za tobą. A on mu odpowiedział: Idź, ale potem wróć, bo po cóż ci to uczyniłem? Wrócił więc do niego i wzięwszy parę wołów zarznął je, a na uprzęży z tych wołów ugotował ich mięso i podał swoim ludziom, a oni jedli. Potem ruszył i poszedł za Elaszem, i usługiwał mu.”

Aż do tej chwili Elizeusz pracował w sposób anonimowy. Był tylko cichym farmerem, ale takim, który chodził z Bogiem i był mu wierny. Był on jednym z tych siedmiu tysięcy, o których Bóg powiedział Elaszowi, że pozostali Mu wierni. „Eli

zeusz był chętny wykonywać wszystko, o co prosił go Bóg”. Ellen White napisała: „Gdy Elias, skierowany przez Boga na poszukiwanie, przyszedł na pole, które orał Elizeusz, położył na ramionach młodego człowieka dłonie w geście uświęcenia. Podczas suszy rodzina Szafata oswoiła się z pracą i z misją Eliasza, a i teraz Duch Boży natchnął serce Elizeusza tak, iż pojął on znaczenie aktu dokonanego przez proroka. Był to dla niego sygnał, że Bóg powołał go na następcę Eliasza.”

W jaki sposób Elizeusz dowiódł, że jest gotowy, aby przyjąć obowiązek służby? Natychmiast zaprzestał pracy w polu. Zarznął swojego woła, przygotował ogień ofiarniczy ze swojego drewnianego pługa i uprzęży, a następnie ugotował mięso i dał je do spożycia swoim ludziom. Później wyruszył w ślad za Eliaszem, aby mu służyć. Poprzez ten gest Elizeusz udowodnił, jak bardzo pragnął przejąć obowiązki Eliasza.

Ten sam Bóg, który przyprowadził Eliasza do Elizeusza, aby wyszkolić go na nowego lidera, wzywa obecnych doświadczonych liderów, aby zostali naszymi mentorami dzisiaj.

Bądź cierpliwy i wytrwale oczekuj przyjęcia peleryny przywództwa.

Aby odejść od pługa i przyjąć odpowiedzialność przywódcy, musisz pamiętać, że Bóg wyznaczył dla Ciebie pewien czas i musisz trwać w gotowości do czasu, kiedy ten obowiązek zostanie ci powierzony. „Boży cel może zostać zrealizowany tylko zgodnie z postanowionym przez Boga czasem.”

Kiedy przyszedł wyznaczony przez Boga czas, Elias z wielką radością przekazał pałeczkę służby Elizeuszowi. Z kolei Elizeusz, który cierpliwie i radośnie służył Eliaszowi, z ochotnym sercem przyjął tę odpowiedzialność.

Ellen White napisała: „Elizeusz został powołany na proroka, gdy wraz ze sługami swego ojca orał pole. Podjął się pracy, która była najbliższej. Choć posiadał zdolności przywódcze, był jednocześnie człowiekiem skromnym i nieunikającym prostej pracy, opanowanym i łagodnym, ale także pełnym energii i stanowczości. Uczciwość, wierność i miłość do Boga były bliskie jego sercu, a wypełniając codzienne obowiązki, nabierał sił w dążeniu do celu i szlachetności charakteru. Pomagając ojcu w gospodarstwie, uczył się pilnie pracować, co w przyszłości zaowocowało umiejętnością współ

pracy z Bogiem.”

W służeniu nie ma nic upokarzającego; problemem jest tylko brak chęci oraz zwlekanie z decyzją. Musisz jak najlepiej wykonywać drobne obowiązki, ponieważ sumienne podejście do małych rzeczy pomoże ci rozwinąć ducha oraz charakter potrzebne do czynienia większych i śmielszych rzeczy. Kiedy Elizeusz postanowił przyjąć Boże wezwanie, „ruszył i poszedł za Eliaszem, i usługiwał mu” (1 Krl 19:21). Będąc zaangażowanymi w codzienne obowiązki, możemy tak samo aktywnie służyć Bogu.

Ellen White napisała:, „Powołanie do poświęcenia wszystkiego na ołtarzu służby jest kierowane do każdego. Nie wszyscy zostajemy skierowani do takiej służby jak Elizeusz, nie wszyscy też otrzymujemy nakaz sprzedania wszystkiego, co posiadamy. Niemniej jednak Bóg żąda, byśmy służyli dla Niego dali pierwsze miejsce w naszym życiu, tak, aby każdego dnia czynić coś dla rozwoju Jego dzieła na ziemi. Nie od wszystkich oczekuje takiej samej służby. Jedni mogą zostać powołani do pracy misyjnej w obcych krajach, a inni do łożenia swych środków na wspieranie tego dzieła. Bóg przyjmuje ofiarę jednych i drugich. Konieczne jest jednak

poświęcenie życia i wszystkiego, co mamy. Ci, którzy dokonują takiego poświęcenia dla Pana, usłyszą niebiańskie powołanie i będą mu posłuszni.”

Poproś o podwójną ilość Ducha Świętego i przyjmij pelerynę przywództwa ku chwale Bożej.

Aby odejść od pługą i przyjąć odpowiedzialność przywódcy, musisz prosić o podwójną ilość Ducha Świętego w swoim życiu, aby moc Boża została wyniesiona wśród ludzi.

Inspirując i prowadząc młodych ludzi w stronę duchowego przywództwa, nie powinniśmy kłaść zbyt dużego nacisku na pozory. Panie, pomóż nam patrzeć na rzeczy tak, jak Ty na nie patrzysz. Daj nam mądrość, abyśmy bardziej rozważali sprawy w sercu. Boże, wiemy, że chcesz widzieć jak wrażliwamy oraz jak nasze serca otwierają się na wpływ i przemieniającą moc Ducha Świętego.

Eliasz, wiedząc, że jego żywot dobiega końca, rzekł do mężczyzny, który służył mu przez tyle lat, aby pozostał tu, gdzie jest, gdyż Eliasz został wezwany przez Pana nad Jordan. Elizeusz jednak, który wiernie trwał w służbie swojemu mistrzowi, rzekł do niego: „Jako żyje Pan i jako żyjesz ty, że cię nie opuszczę” (2 Krl 2:6).

A kiedy przekroczyli Jordan, Eliasz rzekł do Elizeusza: „Proś, co mam dla ciebie uczynić, zanim stanę wzięty od ciebie. Elizeusz zaś odpowiedział: Proszę, niech mi przypadną w udziale dwie trzecie twojego ducha. A on odpowiedział: O trudną rzecz poprosiłeś. Lecz jeśli mnie ujrzysz w chwili, gdy będę od ciebie wzięty, spełni ci się to, a jeśli nie, to się to nie spełni. A gdy oni szli dalej wciąż rozmawiając, oto rydwan ognisty i konie ogniste oddzieliły ich od siebie i Eliasz wśród burzy wstąpił do nieba. Elizeusz zaś, widząc to, zawołał: Ojczyne mój, ojczyne mój, rydwanie Izraela i jego konnico! I już go nie zobaczył. Pochwycił tedy swoje szaty, rozdarł je na dwie części, I podniósł płaszcz Eliasza, który zsunął się z niego, zawrócił i stanął nad brzegiem Jordanu. Następnie wziął płaszcz Eliasza, który zsunął się z niego, uderzył nim wodę i rzekł: Gdzie jest Pan, Bóg Eliasza? Również gdy on uderzył wodę, rozstała się ona w jedną i drugą stronę i Elizeusz przeszedł” (2 Krl 2:9-14).

Tym czynem, wraz z modlitwą, Elizeusz wyzwolił moc i obecność Bożą, przyjmując prorocze powołanie. „Elizeusz nie poprosił o ziemskie zaszczyty czy miejsce wśród wielkich tego świata. Pragnął większej miary Ducha, jakiego Bóg udzielił obficie

temu, który miał zostać uhonorowany wniebowzięciem. Wiedział, że tylko Duch spoczywający na Eliaszu może go przygotować do zajęcia w Izraelu miejsca, do jakiego Bóg go powołał (...)”

Podsumowanie

Bóg jest gotowy na powołanie nowych liderów. Czas, aby młodzi ludzie pozostawili swoje pługi i przyjęli pelerynę przywództwa, prosząc o podwójną moc Ducha Świętego w swoim życiu, aby wywyższyć Boga i jego moc.

Dzisiaj Bóg wzywa obecnych przywódców, by, tak jak Eliasz, służyli nowemu pokoleniu liderów, przygotowując ich do skutecznego prowadzenia ludzi do Jezusa. Apostoł Paweł apeluje do nas: „A co słyszałeś ode mnie wobec wielu świadków, to przekaz ludzom godnym zaufania, którzy będą zdolni i innych nauczać” (2 Tm 2:2). Droga młodzieży, pamiętajcie, że chrześcijańskie przywództwo oznacza rozwijanie swojego chrześcijańskiego oddziaływania oraz życia będącego przykładem dla wszystkich dookoła. Prowadźmy zatem życie godne powołania, abyśmy, kiedy nadejdzie czas przekazania szarfy, byli gotowi na jej przyjęcie.

Pytania do dyskusji:

1. Przeczytaj 2 Królewską 2: 2.

„I rzekł Eliasz do Elizeusza: Pozostań tutaj, gdyż Pan posłał mnie aż do Betelu. Lecz Elizeusz odpowiedział: „Jako żyje Pan i jako żyjesz ty, że cię nie opuszczę. I zstąpili do Betelu”.

Jak ważna jest święta przyjaźń oraz mentorstwo? Jak istotne jest świadome wybieranie przyjaciół oraz zaprzyjaźnienie się ze starszą, mądrzejszą i duchową osobą, która może nam służyć za "przewodnika"?

2. Przeczytaj i omów poniższy fragment z 2 Królewskiej 2:6-7:

„Wtedy rzekł do niego Eliasz: Pozostań tutaj, gdyż Pan posłał mnie nad Jordan. Lecz ten odpowiedział: „Jako żyje Pan i jako żyjesz ty, że cię nie opuszczę. I poszli obaj. A poszło też pięćdziesięciu spośród uczniów proroczych, lecz ci stanęli na uboczu, z dala, oni zaś obaj stanęli nad Jordanem”.

A. Czy myślisz, że Eliasz testował Elizeusza, kiedy powiedział mu, aby za nim nie podążał?

B. Czy sądzisz, że prorocy, którzy obserwowali ich z oddali, otrzymali podwójną ilość Ducha, tak jak Elizeusz?